

A Debreceni Ítéltábla a Szűcs és Társai Ügyvédi Iroda (CÍM, ügyintéző: Dr. Szűcs Viktor ügyvéd) által képviselt FELPERES NEVE (CÍM, Cg....; adószám: ...) felperesnek, a Kovács Szabolcs Ügyvédi Iroda (CÍM, ügyintéző: Dr. Kovács Szabolcs ügyvéd) által képviselt ALPERES NEVE (CÍM, Cg....; adószám: ...) alperes ellen megbízási díj megfizetése iránt indított perében a Szolnoki Törvényszék 2013. március 5. napján meghozott 10.G.20.183/2012/17. számú ítélete ellen a felperes részéről 19. sorszámon előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban - a 2013. június 19. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett részét pedig helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 95 000 (Kilencvenötezer) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint az alperes 2001. őszén megbízta a független biztosításközvetítői alkuszi tevékenységet ellátó felperest, hogy vizsgálja felül és kezelje az érvényben lévő biztosításait, nyilvánítsa ki véleményét a meglévő állapotról, tegyen javaslatot a szükséges módosításokra és új szerződések kidolgozása esetén kösse meg azokat. A felperes feladata az volt, hogy az alperes meglévő vagyon- és szállítmánybiztosítási konstrukcióit versenyeztesse meg a piacon. A felperes a megbízásnak eleget tett, amelynek eredményeképpen a vagyonbiztosítási konstrukció változatlan maradt, azonban a díját sikeresen csökkentették, míg a szállítmánybiztosítás másik biztosítóhoz került át.

A peres felek 2002. január 18. napján megbízási szerződést kötöttek, amelynek az 1. sz. mellékletében rögzítették a díjazásra vonatkozó megállapodásukat, amelyet a későbbiek során időszakonként módosítottak.

A felperes a szerződésben vállalta, hogy konzultáció keretében folyamatosan figyelemmel kíséri a megbízó tevékenységét és javaslatot tesz az esetlegesen felmerülő biztosítási fedezetlenségének pótlására, továbbá haladéktalanul tájékoztatja a megbízót a biztosítási módoszatokban, feltételekben, díjakban bekövetkezett változásokról, továbbá a konzultáció keretében történt megállapodásokat jegyzőkönyv formájában mellékeli a szerződéshez. Vállalta továbbá, hogy a felmerülő biztosítási igényekre a megbízó által megjelölt összes biztosító társaságtól ajánlatot kér és a megbízónál felmerülő minden biztosítási

tevékenységet elvégez és a megbízók közreműködésével, jóváhagyásával a szükséges biztosításokat megköti, szükség esetén azok módosítására javaslatot tesz.

A szerződés 2.5. pontja azt is a felperes kötelezettségévé tette, hogy a káresemény bekövetkezésekor a kárügyintézés során a megbízóval folyamatos kapcsolatot tart, kezeli a kárbejelentéseket és a megbízó nevében a biztosítóknál eljár a kárrendezések ügyében. A megbízás nem terjedt ki a kártérítések felvételére, illetve a kötelező gépjármű felelősségbiztosítások körében a megbízó által okozott káreseményekre.

Az alperes vállalta, hogy a felperes tevékenységének sikeres végzése érdekében minden szükséges információt és adatot megad számára.

A peres felek a szerződést határozatlan időre kötötték azzal, hogy azt bármelyik fél 60 napos határidővel, a naptári év végére indokolás nélkül jogosult írásban felmondani.

A peres felek a megbízási szerződés 1. számú mellékletét legutoljára 2005. február 11. napján módosították, ekkor a megbízási díjat 9 975 000 Ft-ban állapították meg, amely két részből tevődött össze, egy fix részből, amely a teljes díj 70 %-a, valamint egy teljesítményarányos kifizetésből, mely kifizetés egyenesen arányos a kárrendezés megvalósulásával az adott biztosítási időszakban, mely időszak minden év február 1-jétől a következő év január 31. napjáig tartott, melynek leteltét követően számoltak el a felek egymással.

A felperes ugyanakkor számos biztosítóval kapcsolatban állt, melyek részére jutalékot fizettek, így tevékenységéért mind a biztosító társaságoktól, mind az alperestől díjazásban, illetve jutalékban részesült.

2008-ban az alperes koreai menedzsere, MENEDZSER NEVE szóban javaslatot tett a szerződés módosítására akként, hogy ezt követően a felperes az alperestől díjazásban ne részesüljön, és módosítani kívánták a felmondási időt is 30 napra. Az alperes az ennek megfelelően elkészített szerződéstervezetet elektronikus úton megküldte a felperes részére.

A felperes figyelemmel arra, hogy meg kívánta tartani üzleti partnerként az alperest, ugyanakkor úgy gondolta, hogy a koreai üzletpolitikában nem lehet nemet mondani, ezért a díjazására vonatkozó módosítást elfogadta, azonban a felmondási idő tartamára vonatkozóan eltérő ajánlatot tett. Szándéka arra irányult, hogy az alperes a szerződést legalább 2 évig ne tudja felmondani, ezért 2009. december 31. napjáig határozott időre kívánt szerződési megállapodást kötni. Az így módosított szerződéstervezetet elektronikus úton megküldte az alperes részére.

A felperes ezt követően nem igényelt megbízási díjat az alperestől, ezért nem számlázta ki az alperes felé a 2008. évben esedékes, 2007. évre vonatkozó, a díj 30 %-át kitevő teljesítmény-elszámolásból eredő díjat, 2008. évtől pedig semmilyen (sem a fix összegű, sem a teljesítményarányos) díjat nem számlázott.

Az alperes a felperes által megküldött írásbeli szerződéstervezetre nem válaszolt, ráutaló magatartással azonban az abban foglaltakat elfogadta, ez által a felek akaratának megfelelő állapot létrejött, mivel számlázásra és díj fizetésére nem került sor, ugyanakkor az alperes a szerződést 2009. december 31. napjáig nem is mondta fel.

Az alperes 2011. október 27. napján a felek közötti szerződést 2011. december 31. napjával felmondta, melyet követően a felperes - bejelentve a megbízási díj iránti igényét az alperes felé - kiállította a 2007.-2011. évre vonatkozó elszámoló számlákat.

Az alperes a számlákat megkifogásolta és visszaküldte.

A felperes a keresetében az általa 2011. novemberében kiállított, 2007.-2011. évekre vonatkozó elszámoló számlákban érvényesített 39 900 000 Ft megbízási díj, valamint annak 2011. december 11. napjától a kifizetés napjáig esedékes késedelmi kamata és perköltsége megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Álláspontja az volt, hogy a szerződést érvényesen nem módosították, ezért őt a megbízási díj megilleti.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Elsődlegesen arra hivatkozott, hogy a felek módosították a perbeli szerződést, a felperes ugyanis az alperesi szerződéstervezetet a saját szerződéstervezete megküldésével elfogadta. Másodlagosan azzal érvelt, hogy a 2011. évi egyeztetés alkalmával a felperes a még fennálló szerződési ajánlatát elfogadta, amelyet TANÚ1 NEVE kihallgatott tanúnak a 11. sorszámú jegyzőkönyv 11. oldalán tett nyilatkozata is alátámaszt. Hangsúlyozta, hogy a szerződésmódosításnak megfelelő állapot ténylegesen létrejött a felek között. Előadta, hogy a 2011. évi személyes egyeztetések során a felperes maga is úgy értékelte, hogy a peres felek között a közös álláspont kialakult, amit azonban elmulasztottak írásba foglalni.

Az alperes hivatkozott továbbá arra, hogy a felperes hibásan teljesített, melyből eredő szavatossági igényét árleszállításban jelölte meg azzal, hogy a felperest legfeljebb bruttó 1 000 000 Ft/év díjazás illeti meg.

Abban az esetben, amennyiben a bíróság a felperesi keresetet megalapozottnak találja, a megbízási szerződés megtámadását a Ptk. 236. §-ának (3) bekezdésére alapítva kifogás útján érvényesítette feltűnő értékaránytalanságra hivatkozással.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét a 17. sorszámú ítéletével elutasította, és kötelezte őt, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 1 774 190 Ft perköltséget.

Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint a felperes azért, hogy az alperes ne mondja fel a szerződést a 2008. év végére, elfogadta az alperes megbízási díjra vonatkozó szerződésmódosítási ajánlatát és csak a felmondási idő kitolásával kívánta elérni, hogy a szerződés legalább 2009. december 31. napjáig fennmaradjon. Ezt erősítette meg az általa megküldött szerződéstervezet, amely szerint mellőzték az alperes díjfizetési kötelezettségét, ugyanakkor határozott idejűvé alakították át azt a megjelölt időponttal. Az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a felperes akarata megvalósult, az alperes 2009. december 31. napjáig a szerződést nem mondta fel, ugyanakkor a felperes sem számlázott díjat 2008. évtől kezdődően 2011. novemberéig az alperes felé, amely olyan ráutaló magatartás, amely alapján a szerződésmódosítás a felek között létrejött. A szerződésmódosítás létrejöttét erősítette meg TANÚ2 NEVE tanú vallomása, amely szerint a felperes a 2011. évi egyeztetések során csak formai okokra történő hivatkozással tekintette a szerződést létre nem jötnék. A szerződésmódosítás miatt pedig 2008. év elejétől kezdődően a felperes díjazásra már nem tarthatott igényt, ezért az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes fellebbezett, melyben a sérelmezett határozat részbeni megváltoztatását, az alperesnek 2 992 500 Ft és járulékai megfizetésére történő kötelezését, másodlagosan etekintetben annak hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását kérte megalapozatlanság miatt, és arra hivatkozással, hogy az indoklás nem tartalmazta azokat a jogszabályi hivatkozásokat, amelyeken az ítélet alapszik.

Mindenekelőtt hangsúlyozta, hogy a felek közötti tárgyalások 2008. év tavaszától kezdődtek, ezért amennyiben a szerződésmódosításra került, akkor sem lehet figyelmen kívül hagyni azt a tényt, hogy a 2008. év előtti megbízási díjról nem mondott le. E szerint a 2007. évre vonatkozóan 2 992 500 Ft megbízási díjra mindenképpen jogosult, a jogról való lemondása ugyanis kiterjesztően nem értelmezhető. Álláspontja az volt, hogy az alperes maga is elismerte a 2007. évi teljesítményarányos díj kifizetésének hiányát, ennek ellenére e díj megfizetéséről az elsőfokú bíróság nem rendelkezett és a döntésének e vonatkozásban indokát sem adta.

Egyebekben fenntartotta azt a nyilatkozatát, hogy a felek között nem alakult ki egybehangzó megállapodás az új szerződés lényeges tartalmi elemeiről, ezért a szerződés a 2011. évi felmondásáig továbbra is változatlan feltételekkel fennállt.

Állította, hogy az alperes hibás teljesítésre hivatkozással sem vitathatja ezen összeg megfizetését, mivel nem jelölte meg konkrétan és nem is bizonyította az elsőfokú eljárás során a hibás teljesítése tényét, és az arra vonatkozó kifogását sem közölte vele.

Sérelmezte továbbá a perköltség megállapítását is, azt eltúlzott mértékűnek tartotta, amely aránytalan terhet ró rá, ezért kérte azt mérsékelni.

A fellebbezésén a vitássá tett követelés rész értéke alapján 239 400 Ft összegű fellebbezési eljárási illetéket bélyegben lerótt.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltségben történő marasztalását kérte. Hiányolta, hogy a felperes a hatályon kívül helyezés indokát nem jelölte meg. Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság ítélete a 36 907 500 Ft és járulékai megfizetése iránti kereset elutasítás tekintetében jogerőre emelkedett, ezért a fellebbezéssel támadott ítélet felülbírálatát a fellebbezési kérelem korláta, azaz 2 992 500 Ft tekintetében kérte.

Azzal érvelt, hogy bár a peres felek közötti tárgyalások 2008. tavaszán kezdődtek, azonban ez a tény önmagában nem támasztja alá, hogy a megállapodás a 2007. évre vonatkozó megbízási díjnak „a teljesítésarányos része” tekintetében ne hatályosult volna. 2008. tavaszán ugyanis a megbízási díj ezen része még nem vált esedékessé, azt a felperes az alperestől nem követelte, ugyanis az a saját nyilatkozata szerint is csupán 2008. év végén volt esedékes. Egyebekben pedig azért, hogy a felperes maga is egységesen kezelte a 2007. évre vonatkozó teljesítményarányos részt és a 2008-2011. évre vonatkozó díjazást, megállapítható, hogy a szerződésmódosítás ezen összegre is kiterjedt, arra a felperes jogszerűen nem tarthat igényt. Ennek alátámasztására hivatkozott az alperesi képviselő 2008. február 4. napján írt

e-mailjére és az arra adott felperesi válasz szövegére, amelyből - álláspontja szerint - mindez megállapítható. Állította továbbá, hogy a 2007. évre vonatkozó teljesítményarányos díj megfizetésére vonatkozó perbeli nyilatkozata tartozás elismeréseként nyilvánvalóan nem értékelhető.

A perköltségre vonatkozó fellebbezés tekintetében utalt arra, hogy az a tény, hogy a perköltség megfizetése aránytalan terhet ró a felperesre annak mérséklésére okot nem szolgálhat, a megállapított összeg a pertárgy értékére és a jogi képviselőnek az eljárás során kifejtett tevékenységére tekintettel indokolt volt.

Az ítéletábra megállapította, hogy a peres felek nem nyújtottak be fellebbezést az ítéletnek a felperes keresetét 2 992 500 Ft és késedelmi kamatait meghaladóan elutasító része ellen, ezért ez a rendelkezés a Pp. 228. §-ának (3) és (4) bekezdései alapján (rész)jogerőre emelkedett. Emiatt az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (3) bekezdése alapján a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta felül.

A fellebbezés nem alapos.

A felperes a fellebbezésében már nem sérelmezte a 2008-2011. évekre járó fix összegű és teljesítmény elszámolásból eredő megbízási díj követelésének elutasítását, azonban állította, hogy az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, ugyanis figyelmen kívül hagyta a 2007. évre vonatkozó teljesítményarányos számláját, amely alapján 2 992 500 Ft megbízási díjra tarthat igényt.

Az ítéletábra megállapítása szerint azonban alaptalanul hivatkozott a felperes arra, hogy a 2008. év előtti évre, a 2007. évre vonatkozó megbízási díjáról soha nem mondott le és a 2008. év elején történő egyeztetések nem is irányulhattak a 2007. évre vonatkozó díjazás összegére. Az elsőfokú bíróság a tényállást ugyanis a fellebbezéssel érintett körben a peres felek egymással ellentétes előadásainak, a kihallgatott tanúk vallomásainak és a csatolt okiratok adatainak az egymással való egybevetése, azok okszerű, logikai ellentmondásoktól mentes és a Pp. 206. §-ának (1) bekezdésében foglalt elveknek megfelelően történt értékelése alapján megalapozottan állapította meg, hogy a peres felek megállapodása szerint a felperes már nem követelhetette az alperestől a 2007. évre vonatkozó, azonban csak az egyeztetést követően esedékessé váló teljesítményarányos megbízási díjat.

Nem kellett (nem lehetett) a követelést elismerő jelleget tulajdonítani annak az alperesi nyilatkozatnak, mely szerint a 2007. évi teljesítményarányos díjazást megfizette, ugyanis az alperes utóbb módosította ezt az előadását és a felperessel egyezően adta elő, hogy az általa 2007. októberében megfizetett díj a 2006. évre vonatkozott, mellyel összefüggésben a felperes a perben igényt nem érvényesített. Ezért nem minősülhet tartozáselismerésnek az alperesnek a 2012. április 4-i előkészítő irata II. 4. pontjában írt nyilatkozata, emiatt nem is terhelte bizonyítás - a módosított nyilatkozatára tekintettel - abban a körben, hogy a 2007. évre vonatkozó, de 2008. évben esedékes felperesi megbízási díjat megfizette, ugyanis utóbb az erre vonatkozó állítását vissza is vonta.

Annyiban helytálló a felperes fellebbezési hivatkozása, hogy az elsőfokú bíróság ítélete nem tartalmazta, hogy a peres felek a Ptk. 474. §-ának (1) bekezdése alapján megbízási szerződést kötöttek, melyet utóbb a Ptk. 216. §-a (1) bekezdésének második mondata szerinti ráutaló magatartással módosítottak a Pp. 240. §-ának (1) bekezdése alapján.

A ráutaló magatartással a peres felek - a Pp. 205. §-ának (1) és (2) bekezdése szerint - a szerződésmódosítás során abban állapodtak meg, hogy a felperes nem érvényesíti az alperessel 2008. év elején történt egyeztetésüket követően esedékes, még ki nem számlázott megbízási díjat, az alperes pedig még két évig nem mondja fel a szerződést. Ezzel a felek a szerződésmódosítás kapcsán az általuk lényegesnek minősített kérdésekben megállapodtak.

Az elsőfokú bíróság ítéletének azonban a jogszabályi hivatkozással összefüggő hiányosságai nem indokolják annak hatályon kívül helyezését, azt az ítéletábra a jelen ítéletével pótolja.

Rámutat továbbá az ítéletábra arra, a felperes sem vitatta, hogy a 2007. évre járó teljesítményarányos díj 2008. évben, (a 2008. év eleji egyeztetést követően) vált volna esedékessé, ezt támasztja alá az alperessel kötött megbízási szerződés 1. számú melléklete 1. pontjának utolsó bekezdése és a Szolnoki Törvényszék .../5. számú iratának 1.4.1. pontja is.

Nem teszi az elsőfokú bíróság ítéletét iratellenessé a TANÚ1 NEVE tanúvallomása sem, aki azt nyilatkozta, hogy 2008. februárjában MENEDZSER NEVE arról tájékoztatta, hogy nem szeretnének „a továbbiakban” megbízási díjat fizetni. Ez a díjrész, amelyet a felperes a fellebbezésében megjelölt ugyanis csak a 2008. év eleji egyeztetéseket követően vált volna esedékessé.

Megjegyzi az ítéletábra, hogy az a körülmény, hogy bár a felperes a fentebb megjelölt 5. sorszámú beadványa 1.2.2. pontjában azt állította, hogy jogosult lett volna ennek a díjnak a kiszámlázására, azonban az összeget mégsem követelte az alperestől, szintén azt támasztja alá, hogy a peres felek szerződésmódosítása a fellebbezéssel érintett 2 992 500 Ft-os (rész)megbízási díjra is kiterjedt. Ugyancsak az elsőfokú bíróság megállapítását támasztják alá a felperes által 12/F/22.-23. szám alatt csatolt e-mailek is, melyek szerint az alperes képviselője 2008. február 4-én azt írta, hogy nem tud kezelési díjat fizetni sem a jövőben, sem a múlt tekintetében, a felperes képviselője pedig az általa csatolt szerződéstervezetet úgy minősítette, hogy „fókuszban a 0 Ft-os díj és a határozott idő”.

Önmagában az a körülmény, hogy a felperes csak a szerződés felmondását követően, a többi évekre járó számlájával együtt állította ki a 2007. évre vonatkozó teljesítményarányos díjkövetelésre vonatkozó számláját, megerősíti a szerződésmódosításnak az elsőfokú bíróság által megállapított tartalommal történt létrejöttét.

Az ítéletábra a fentiekben kifejtettek miatt a fellebbezésnek a hibás teljesítéssel összefüggésben tett hivatkozásaival érdemben nem foglalkozott.

Nem találta alaposnak az ítéletábra a felperesnek az alperes javára megítélt perköltség összegére vonatkozó fellebbezését sem.

„A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (a továbbiakban: Rendelet) 3. §-ának (1) bekezdése szerint, ha a fél és az ügyvéd

között nincs az ügy ellátására vonatkozó díj megállapodás, vagy ha a fél ezt kéri, a bíróság a képviselet ellátásával felmerült munkadíj összegét a (2) - (6) bekezdésben foglaltak figyelembevételével állapítja meg. Az elsőfokú bíróság a Rendelet 3. § (2) bekezdésének b) pontja alapján állapította meg a nettó ügyvédi munkadíjnak az összegét.

A felperes a fellebbezésében a Rendelet 3. §-ának (6) bekezdésére tekintettel kérte az ügyvédi munkadíj mérséklését egyrészt annak eltúlzott voltára, másrészt arra hivatkozással, hogy számára méltánytalan terhet róna.

A felhívott jogszabályhely szerint a munkadíj megállapítása során a munkadíj összegét a bíróság indokolt esetben mérsékelheti, ha az nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel. A bíróság a munkadíj eltérő összegben történő megállapítását indokolni köteles.

A megjelölt rendelkezések szerint az ügyvédi munkadíj összegének megállapításánál a pertárgy értékét kell kiindulásként figyelembe venni. A bíróságnak így kellő súllyal kell értékelnie a perérték nagyságát, amelyet a felperes 39 900 000 Ft-ban jelölt meg [Pp. 24. § (1) bekezdés]. Ez a magasabb perérték már az ügy nagyobb jelentőségére utal és az ügyvéd számára a pervitel során nagyobb felelősséget is jelent. A pertárgyérték alapulvételével megállapítható ügyvédi munkadíj mérséklése indokoltságának a konkrét perben történő megítélésekor a jogvita bonyolultságát, a per előkészítés munkaigényességét, a beadványok mennyiségét, terjedelmét, a tárgyalások számát és időigényességét kellett a bíróságnak vizsgálnia, továbbá az ügyvédi tevékenység közrehatását kellett értékelnie a célszerű pervitelben.

Ezeket a körülményeket vizsgálva pedig a következők állapíthatók meg:

A perben az elsőfokú bíróság 4 tárgyalást tartott, melyből az alperes jogi képviselője 3 tárgyaláson vett részt, és a peres eljárás során 3 előkészítő iratot nyújtott be. A jogi képviselő az alperes jogi képviseletét kellő mértékben ellátta, ezért javára a jogszabályban előírt munkadíj elszámolható, annak mérséklésére - arra hivatkozással, hogy az nem áll arányban a kifejtett ügyvédi tevékenységgel - nincsen mód. Megjegyzi az ítéletábla, hogy az a fellebbezési hivatkozás, hogy a megítélt ügyvédi munkadíj aránytalan terhet róna a felperesre, nem (is) lehetne indoka az ügyvédi munkadíj mérséklésének.

Mindezekre tekintettel az ítéletábla a fenti indokolásbeli kiegészítéssel az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú eljárással felmerült saját költségeit (lerótt illeték, ügyvédi munkadíj) maga köteles viselni.

Köteles továbbá megtéríteni az alperes számára a jogi képviselője másodfokú eljárásával felmerült ügyvédi munkadíjból eredő perköltségét a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján, amelynek összegét az ítéletábla hivatalból a Pp. 79. §-ának (1) bekezdése alapján a Rendelet 3. §-a (2) bekezdésének a) pontja (5) bekezdése és 4/A. §-ának (1) bekezdésének figyelembevételével állapította meg.

Debrecen, 2013. június 19.

. Drexlerné dr. Karcub Edit sk. a tanács elnöke, Szilágyiné Dr. Karsai Andrea sk. előadó
bíró, Dr. Szűcs Lajos sk. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -